

आतंक

श्रीनिवास नार्वेकर

आतंक

श्रीनिवास नार्वेकर

पात्रे : १) अब्बू २) अम्मी
३) रशिदा ४) झुबेर
५) तौफिक ६) आदम
७) एक तरुण ८) गौरी

‘सृजन’ला भेट म्हणजे... ज्ञान आणि मनोरंजन ह्याची हमीच.... भेट द्या....

www.esrujan.com

“लाहौरमध्ये मदरशात बसून इन्सानीयत समजत असती, तर एवढे फसादच झाले नसते, झुबेर... अरे, हाच तर फर्क आहे, आपल्या कौमी मौलवींमध्ये आणि हिंदुस्थानमध्ये... या हिंदुस्थानने आपल्याला बडी मोहब्बत दिली आजतक... कभी पराया नहीं समझा.. एक बात कह देता हूं, बेटा, या हिंदुस्थानमध्ये असो की पाकमध्ये, आतंक वाढतोय तो जमीनपर नाही, झुबेर... हा आतंक आपल्या या इथं... मनामध्ये वाढतोय... और जब तक अपने मौलवी अपने मन साफ नहीं करते, तब तक ये फसाद ऐसेही चलते रहेंगे, बेटा... पहले अपने मन साफ कर लो... जमीन अपने आप धूल जायेगी... कौम हिंदू हो या इस्लाम... पहले अपने मन साफ कर लो... बस्स् ! अपनी कौम फक्त एकच आहे, झुबेर... इन्सानीयत... बडी अहम चीज है ये इन्सानीयत... इन्सानीयत से पेश आओ, बस्स्, अल्ला हो या भगवान एक ही दर पे आ जायेंगे दोनो... कौम से नहीं, गलत सोच से मुकर जाओ, मेरे बेटे... झुबेर, जाळायचंच ठरवलं तर, ही आगीची लपटें सगळं काही खाक करुन टाकतील. काहीच शिल्लक नाही राहणार मग... आणि जेव्हा कधी हे कळेल, लक्षात येईल ना, तेव्हा बहुत देर झालेली असेल, बेटा... आणि त्यावेळी काहीही फायदा नसेल त्याचा... पछतावा करण्याशिवाय आपल्या हातात काहीच उरणार नाही मग... काहीही उरणार.. नाही... काहीही... नाही...”

प्रवेश ९

स्थळ : मुंबईतील एका मुस्लीम मोहल्ल्यातील एक मुस्लीम कुटुंबाचे घर.

वेळ : सकाळची.

(मोहल्ल्यातल्या कोपऱ्यात असलेल्या मशिदीतून अजान ऐकू येते आणि त्या अजानच्या पार्श्वभूमीवरच हळूहळू पडदा उघडतो.)

(अब्बू, वय सुमारे ५५ ते ६०, नमाजपठणासाठी बसला आहे. क्षण-दोन क्षण जातात आणि कॉलेजला निघण्याच्या घाईत असलेली रशिदा, वय सुमारे १९-२०, बाहेर येते. हातातली सॅक घाईघाईत टेबलवर टाकून जमिनीवर कापड अंथरते आणि ओढणी डोक्याभोवती गुंडाळून नमाजासाठी बसते.)

(अजान संपते. अब्बू आणि रशिदा त्यांची नमाज आटोपतात. अब्बू उठू लागतो.)

अब्बू : रशिदाऽऽ...

रशिदा : जी अब्बू...

(रशिदा अब्बूला हात देऊन उठवते.)

अब्बू : इन्शाअल्लाह...

(रशिदा बुरखा घेऊ लागते.)

अब्बू : कॉलेजला नाही अजून गेली, बेटा?

रशिदा : जा रही हूं, अब्बू... तेवढ्यातच अजान शुरू झाली.

अब्बू : अम्मी काय करतेय?

रशिदा : ती आत नमाज पढायला बसली होती, अब्बू...

अब्बू : हंऽऽ... जा, तैय्यारी कर कॉलेजकी...

रशिदा : जी अब्बू...

(रशिदा बुरखा घेऊन आत जाते. अब्बू आवराआवर करू लागतो. अम्मी, वय सुमारे ५० ते ५५, बाहेर येते.)

अम्मी : चाय ले आऊं?

अब्बू : हंऽऽ....

अम्मी : आज गौरी के घर जाना है.. माहीत आहे ना?

अब्बू : हांऽऽ अमीना... ते कसं विसरेन मी?

अम्मी : काल फोन आला होता तिचा.. चाचू येणारेय ना, विचारत होती..

- अब्बू : (हसत) तीसुद्धा एवढी पगली आहे ना, अमीना... मेरेबगैर तिचा वाढदिवस मनवतच नाही कधी....
- अम्मी : मग...? लहानपणापासून तुमची आदत जो लागलीय तिला... सुखा मटन करणारेय मी तिच्यासाठी... ले जाईये..
(रशिदा बुरखा घालून बाहेर येते.)
- रशिदा : सुख्या मटनाची बात कोणासाठी चाललीय, अम्मी?
- अम्मी : लो, इसके कान तो बिल्लीसेभी ज्यादा तेज है...
- अब्बू : आज गौरी बिटियांचा जनमदिन आहे, रशिदा बेटा.. याद है ना?
- रशिदा : हां अब्बू... मी कॉलेजवरून डायरेक्ट तिच्याचकडे जाणारेय संध्याकाळी...
- अम्मी : देखा, झुबेर के अब्बू... अपनी बेटी आत्ता ही बात सांगतेय...
- रशिदा : नरसोही कहा था, अम्मी, मैंने...
- अम्मी : तेरी परसो-नरसोंची बातें मुझे नाही याद राहत...
- अब्बू : बुढी झालीयेस तू, अमीना... याददाश्त कमजोर झालीय तुझी...
(रशिदा आणि अब्बू हसतात.)
- अम्मी : हां तो? तुम्ही तर पच्चीस सालचे जवानच आहात...
- अब्बू : सो तो हूं... क्यों, बेटा...? हूं ना?
- रशिदा : मी चालले कॉलेजला... तुमचा झगडा खतम झाला की अम्मी सुखा मटन करेल आणि तुम्ही शिरकुर्माची तय्यारी शुरू करा...
- अम्मी : (खुदकन हसते.) अब्बू करेंगे शिरकुर्मा...
- अब्बू : क्यों, करता नहीं मैं? माझ्या हातचा शिरकुर्मा गौरीला आवडतो, माहितीय ना तुला?
- अम्मी : तुमच्या हातचा म्हणजे तुम्ही तुमच्या हाताने दिलेला, केलेला नाही... (हसते.) करते मीच ना तो?
- रशिदा : वही तो मैंने कहा, अब्बू.. तुम्ही तय्यारी शुरू करा, अम्मी शिरकुर्मा करेल...
- अब्बू : ए रशिदा, आज कॉलेज काय तुझ्यासाठी थांबून राहणारेय का तुझी वाट बघत?
- रशिदा : (घड्याळ बघते.) अल्लाऽऽ... उशीर झाला... तुमच्याबरोबर

- बोलत राहिले आणि उशीर झाला... अम्मी-अब्बू, गयी मैं...
(घाईघाईत पायात चपला सरकवीत निघून जाते.)
- अम्मी : ये रशिदा भी ना... (हसत आत जाण्यासाठी वळते.)
- अब्बू : अमीनाऽऽ... (अम्मी थांबते.)
- अम्मी : जी..?
- अब्बू : ये झुबेरमियाँ कलसे दिखायी नहीं दिये...
- अम्मी : कहीं बाहर जानेवाला था... मी विचारलं त्याला, कुछ काम है बोलला...
- अब्बू : हंऽऽ... (सुस्कारतो.) या झुबेरचं काहीच कळत नाहीये मला, अमीना... क्या करता है, कहाँ जाता है, कुछ भी समझ में नहीं आता...
- अम्मी : कधी विचारायला गेलं, तर उलटा सवाल करतो. मैं क्या अभी चार साल का बच्चा हूँ क्या?...
- अब्बू : (सुस्कारत) हंऽऽ....
- अम्मी : एक बात बोलूँ, झुबेर के अब्बू?
- अब्बू : काय?
- अम्मी : गेल्या काही दिवसांपासून झुबेरचे तेवर काही ठीक नाही वाटत आहेत मला..
- अब्बू : मीसुद्धा ते बघतोय, अमीना... तोच विचार करतोय मी, काय चाललंय...
- अम्मी : त्या दिवशी तो रसूल आला होता..
- अब्बू : क्यों?
- अम्मी : मी विचारलं झुबेरला.. पर बोला, त्याचा कुछ घरेलू मामला होता...
- अब्बू : रसूलच्या घरेलू मामल्यात हा झुबेर काय करणार?
- अम्मी : अल्ला जाने... एक बार तुम्ही विचारा त्याला.. बघा, तुम्हाला तरी जवाब देतो का... (आत निघून जाते.)
(अब्बू काही क्षण ती गेलेल्या दिशेने तसाच बघत उभा राहतो.
मग भानावर येऊन वळणार, तेव्हात बाहेरून जोरजोराने
तौफिकचा आणि संतापलेल्या झुबेरचा आवाज ऐकू येतो.)